

novemberhez

ma könnyű élénk sodró fent az égbolt
a sarkon árva burgeres neonlik
lágyszínű november szöghajára
hús vattazápor ül szikrázva omlik
ezernyi nyargaló fraktálba fagyva
a széles égen szerteszórva ott van
a vékony félmosoly mögé bújt szemfog
a hófehér szitáló jambusokban
egy korty nehéz mélybarna íriszből
rozéajkán félrészegen merengek
korán sötétedő kócos kacajtól
a vérlemezkék halkán megremegnek
vacogva dől a füst a kis teraszról
négy táguló pupilla csókja kába
fehéren izzó testtel dőlök én is
a késő őszi kútmély éjszakába
s köd dagad homály borul a tájra
karon ragad harap szorít november
kapaszkodik vonyít is mintha fájna
bezár feszül az éj mozdulni nem mer
mert felreped a piszkosszürke hajnal
mint nyílt seb éles fájdalom belőle
kotyogva csordogál a téli napfény
beszáradt zaccból elcsigázva fő le
de éhgyomorra egyben jobb lehúzni
a füst lefojtja hamva hóra omlik
ma fáradt taknyos gyűrött lett az égbolt
zöld íriszembe húlt helyed neonlik